

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Μην τόν βλέπετε σήμερα πού είνε πενήντα χρόνων και γέρασε, πάχυνε κι' απόκτησε φαλάκρα... Πρό έντεκα χρόνων ο κ. ντέ Κομπεραί ήταν πολύ ελκυστικός... Κι' έξ άλλου, τόν αγαπούσα... κι' σι τ' έχει μόνο σημασία... (Σιωπή).

Ε Γ Ω

Τώρα είνε πού δέν καταλαβαίνω πειά τίποτε.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ή κατάσταση μου είνε ίσως άκατανόητη για όλους εκτός από μένα. Είμαι έτσι καμωμένη, ώστε ή ιδέα μόνο ότι μπορώ να άνήκω σε δυο άνδρες συγχρόνως να μου προκαλή απέχθεια, να με αηδιάζη μέχρι αυτοκτονίας. Ο κ. Ντελαστάλ τ' ήξερε αυτό κι' έτσι μου είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη. "Όταν του έλεγα κατάμουτρα πώς τόν περιφρονώ και πώς ή παρουσία του μου ήταν άφόρητη, χαμογελούσε... "Ήξερε πώς δέν ριψοκινδύνευε τίποτε. Χρησιμοποιούσε γαλήνιος τ' δικαιώματά του ως συζύγου, βέβαιος, ότι όσο θά ήμουν γυναίκα του, δέν θά μ' έκανε άλλος δική του. Έξ άλλου, άγνούσε άπολύτως τή συμπάθειά μου προς τόν κ. ντέ Κομπεραί, πού τόν είχα συναντήσει σε κάποιο σαλόνι και πού έλαχισια τόν ήξερε...

Ε Γ Ω

Γιατί δέν χωρίσατε ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Με ποιό τρόπο να χωρίσω μ' έναν άνθρωπο σαν τόν κ. Ντελαστάλ; Με είχε προειδοποιήσει. Τίποτε δέν θά τόν έκανε ποτέ να ζητήσει διαζύγιο παρά μόνο αν μ' εύρισκε μαζί με έραστή... Καί, όπως έλεγε, ήταν πολύ ήσυχος ως προς αυτό τ' ζήτημα.

Ε Γ Ω

Λοιπόν;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Φαντασθήτε τί ήταν ή ζωή μου κοντά σ' αυτόν τόν σύζυγο πού μισούσα, ένω συγχρόνως ήμουν έρωτευμένη με έναν άντρα πού με ήκέτευε να γίνω δική του και τόν όποιο ήθελα να παντρευτώ...

ΕΓΩ (νευρικά)

"Ήσαυτε πραγματικά έρωτευμένη με τόν κ. ντέ Κομπεραί;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ο κ. ντέ Κομπεραί αντιπροσώπευε για μένα τήν ύποτακτική και τρυφερή αγάπη, τ' αντίθετο δηλαδή τής τυραννίας τού συζύγου μου. Είχε κατορθώσει να μιλήσει μέσα στην καρδιά μου. Ήταν, με μιά λέξι, ή μόνη μου έλπίδα ν' άπολυτρωθώ.

ΕΓΩ

Έξακολουθώ να μη μπορώ να εξηγήσω τόν ρόλο πού έπαιξα έγώ σ' αυτήν περιπέτεια.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

"Α! να πού ή έξομολόγησίς μου γίνεται δύσκολη... Να τί δέν θά μου συγχωρήσης ποτέ... (Σιωπή). Θυμάστε τί σας είπε ο κ. Ντελαστάλ, τήν ήμέρα πού ήρθε και σας βρήκε στο σπίτι

σας... Αύτην τήν συζήτησι, πού μου τήν διηγήθηκε τήν ίδια μέρα, μου τήν είχε κάνει, με τ' ίδια περίπου λόγια, πολλές φορές προηγουμένως. "Έτσι ήξερα από τ' στόμα του, ότι αν με συνελάμβανε επ' αυτοφώρω με τόν κ. ντέ Κομπεραί, θά φρόντιζε, ώστε τ' δικαστήριο, στο όποιου θά μάς παρέπεμπε, να εκδώση άπόφασι, σύμφωνα με τήν όποια δέν θά μπορούσαμε να παντρευτούμε ποτέ...

ΕΓΩ (άπότομα)

"Α! Κατάλαβα! (Ή Μαγδαληνή χαμήλωσε τ' κεφάλι της και προσπάθησε να μου ξαναπάση τ' χέρι, τ' όποιο έγώ έτράβηξα άπότομα απ' τ' δικό της). Κατάλαβα... Περιφρημα!... Ή περιπέτεια είνε π' άστεία απ' ότι φανταζόμουν... Έγώ έπαιξα τόν ρόλο τού ψεύτικου έραστου... Τ' αυτόφωρο μαζί μου ήταν προετοιμασμένο από σας.. για να βγη κερδισμένος απ' αυτό ο κ. ντέ Κομπεραί...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Φίλιπε!...

Ε Γ Ω

Τ' παιγνίδι παίχτηκε ακόμα καλύτερα απ' ό,τι πίστευα... "Ως τώρα τούλάχιστον διατηρούσα τήν άνάμνησι μι' έρωτικής περιπέτειας πού άρχισε χωρίς να τελειώση... Ένός περαστικού αισθήματος... Μά βλέπω τώρα ότι δέν ήμουν τίποτε άλλο παρά ένα όργανό σας για να πάρετε τ' διαζύγιο...Με νοικιάσατε μαζί με τ' ισόγειο διαμέρισμα, όπου με παρασύρατε και όπου μάς έπιασε ο σύζυγός σας!... Μου είχα πει πώς αυτό τ' επάγγελμα ύφιστατο στο Παρίσι. Ψεύτικοι συνένοχοι άπιστίας... Τ' ύποπτα πρακτορεία προμηθειών τέτοιους στις κυρίες πού βιάζονται να χωρίσουν τούς συζύγους των... Γιατί δέν άπευθυνθήκατε σ' ένα... αυτά: Τ' ποάνια θά ήταν π'ό απλό και π'ό... τίμιο;

... (Μόλις πρόφερα τήν τελευταία αυτή λέξι, άμέσως μετανόησα. Τ' χαρακτηριστικά τής Μαγδαληνής αλλοιώθηκαν, έγινε κατάχλωμη κι' έγειρε προς τ' πίσω στή ράχι τού ντιβανιού.

"Ήταν φανερό πώς υπέφερε τρομερά.

"Ποιά σφίγγα έχω λοιπόν μπροστά στα μάτια μου; άναρωτιόμουν. Παιζει τάχα κωμωδία; ή είνε ειλικρινής; Αύτη ή ιστορία τού προετοιμασμένου και τεχνητού αυτόφωρου είνε πολύ ρωμαντική και πολύ τρελή... Μά ποιό συμφέρον θά είχε να τήν έπινοήση ;»

"Εν τ'ω μεταξύ, ή Μαγδαληνή είχε γίνει τόσο χλωμή κι' άνέπνεε με τ'όση δυσκολία, ώστε άρχισα να τρομάζω... Τήν πλησίασα κι' άγγιξα τ' χέρια της. "Εσφίξε τ' δικά μου νευρικά και τ' χείλη της ψιθύρισαν τ' όνομά μου δυο φορές).

ΕΓΩ

Σας ζητώ συγγνώμη για τήν κτηνωδία μου. Μά μου φαίνεται πώς τ' όφρονιμώτερο πού έχω να κάνω τώρα είνε να άποσυρθώ. "Ας χωριστούμε... "Ό,τι πούμε από δω και στο έξής

-Α Κατάλαβα! Κατάλαβα!... Περιφρημα!...

θά συντελέσει, ώστε να ξεερεθίσει περισσότερο τον ένα, έναντιον του άλλου. Χαίρετε...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (μέ φωνή σβυσμένη)

“Οχι... Μείνετε..Θέλω να τὰ μάθετε όλα...” Αν φρόντισα να σὰς γνωρίσω ότι βρίσκομαι ἐδῶ, τὸ ἔκανα αὐτό, γιατί ἐπιθυμοῦσα νὰ διώξω ἀπὸ τὴ σκέψι σας τὶς κακὲς ἀναμνήσεις. Δὲν θέλω νὰ μ' ἀφήσετε πὶθ θυμωμένος ἀκόμα ἐναντίον μου... Ἄκουστε με ὡς τὸ τέλος... Ναι, εἶχα ἐπινοήσει αὐτὸ τὸ σχέδιο πὸυ σὰς κά- νει τώρα ν' ἀγανακτήτε... Μὰ τὸ εἶχα ἐπινοήσει — μὴν τὸ ξεχνά- τε αὐτὸ — σκοπεύοντας νὰ χρησιμοποιοῦσα ἕνα ἀγνωστο, ἕνα ἀδιάφορο... Ναι, εἶχα πάει στὸ χωρὸ τῆς μαρκησίας Ταγιασέρπι με τὴν ἀόριστη σκέψι ν' ἀρχίσω αὐτὴν τὴν περιπέτεια... πὸυ τὴ θεωροῦσα ἡ ἴδια τρελλή, ἀπραγματοποίητη. Ἐκεῖ, τυχαίως σὰς συνάντησα καὶ μοῦ ἀρέσατε τόσο, τόσο...

ΕΓΩ (εἰρωνικά)

Καὶ σκεφθήκατε: «Νὰ ὁ ἄνθρωπος πὸυ μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ παίξῃ τὸν ἔρωτο καὶ γελοῖο αὐτὸ ρόλο».

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Σὰς πῆρα ἀπὸ τὸ μπράτσο γιὰ νὰ δείξω στὸν ἑαυτὸ μου θάρ- ρος. Καὶ πὸς νὰ σὰς τὸ πῶ αὐτό; Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, δὲν ἤξερα πειὰ κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ἂν ἔμενα κοντὰ σας ἀ- πὸ συμφέρον, ἀπὸ περιέρ- γεια ἢ ἀπὸ εὐχαρίστησι... Δὲν φανταζόσαστε πόσο γο- ηρευτικός ἦσατε. Δὲν ξέ- ρω τί στοὺς παιδιαστικούς τρόπους σας καὶ στὴν τε- λεία εὐγένειά σας με κα- τέκτησε περισσότερο... Κρί- νατέ με ὅπως θέλετε: μὰ ξαναγύρισα στὸ σπίτι μου, ἐκείνη τὴ νύχτα, στ' ἀλή-θεια πολὺ... (Χαμηλώνει τὰ μάτια της) πολὺ ἐρωτευμέ- νη μαζὺ σας...

ΕΓΩ

Ἐρωτευμένη μαζὺ μου καὶ με τὸν κ. Κομπεραὶ συγχρόνως.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Μὴ με θίγετε ἔτσι... Ἐ- κείνο τὸ ἔραυ, γιὰ πρώτη φορά, λησμόνησα τὸν κ. ντε Κομπεραὶ. Κι' ἀρχισα νὰ συζητῶ με τὸν ἑαυτὸ μου, με μεγάλη εὐλικρίνεια ἂν θὰ θυσιάζα τὸν Μάξιμο ντὲ Κομπεραὶ στὸν Φίλιππο ντ' Ἄλόντ, μολονό, εὕρισκα ὄχι καὶ τόσο σωστὸ τὸ ὅτι εἶχα ἐρωτευθῆ ἕνα ἀγνω- στο.

ΕΓΩ

(Κολακευμένος καὶ στοχα- στικός)

Κ' ἡ θεωρία πὸυ μοῦ ἀ- ναπτύξατε πρὸ ὀλίγου; Ὁ- τι μιὰ γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ ἀνήκῃ σὲ δυὸ ἄνδρες συγχρόνως;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (ζωηρά)

Σὰς εἶπα ὅτι δὲν ἦμουν ἐρωμένη τοῦ κ. ντὲ Κομπεραὶ. Σὰς εἶπα ὅτι δὲν ἦμουν. Συνεπῶς, ἦμουν ἐλεύθερη νὰ διαλέξω ἀνά- μεσα ἀπ' αὐτὸν κι' ἀπὸ σὰς.

ΕΓΩ

Στ' ἀλήθεια, δὲν καταλαβαίνω πάλι τίποτε... Ἄν ἦσατε ἐ- λυθερη, ἂν δὲν εἶχατε συνδεθῆ με τὸν κ. ντὲ Κομπεραὶ, ἂν σὰς ἄρεσα περισσότερο ἀπ' αὐτόν...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Εἶν' ἀλήθεια, πὸς μοῦ ἀρέσατε περισσότερο... Μὰ, ἐκτὸς τοῦ ἔπι περιφρονοῦσα λίγο τὸν ἑαυτὸ μου γι' αὐτὴν τὴν ξαφνικὴ ἰδιοτροπία μου, ὁ κ. ντὲ Κομπεραὶ μ' ἰκέτευε νὰ χωρίσω, γιὰ νὰ με παντρευθῆ καὶ καθὼς ξέρετε, σὶς γυναῖκες ἀρέσουν πολὺ τὰ σίγουρα πράγματα.

ΕΓΩ

Μὰ κι' ἐγὼ θὰ σὰς παντρευόμουν!... Δὲν σὰς τὸ εἶχα ὑποσχε- θῆ στὸ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Μογκαντόρ ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Θὰ τὸ κάνατε ὁμῶς; Καὶ ἂν θὰ τὸ κάνατε, θὰ ἦταν τίμιο νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς ἐξαιρετικῆς σας νεότητος, τῆς μεγάλης σας ἐλ- λείψεως πείρας τῆς ζωῆς;

ΕΓΩ

Μὰ τί'τε θάπρεπε νὰ με διώξετε ἀμέσως, νὰ πάρετε μιὰν ἀ- πόφασι.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ἄκριθῶς, δὲν θέλησα νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι. Ξέρετε τί ἔκανα; Ἄφησα σὰν μοιρολάτρις πούειμαι στὴν τύχη, στὴν Θεῖα Πρό- νοια, τὴν φροντίδα νὰ ὠση αὐτὴ μιὰ λύσι... Σὰς ἔδωσα ἕνα ραντεβου σὶὸ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Μογκαντόρ... Συγχρόνως ἐ- γραψα μιὰ ἀνώνυμη ἐπιστολὴ στὸν σύζυγό μου, με τὴν ὁποία τὸν εἰδοποιοῦσα ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ θὰ τὸν ἀπατούσε τὴν τὰδε ὥρα, καὶ στὸ τὰδε μέρος... Ὁ σύζυγός μου εἶχε τόση πεποι- θῆσι σὲ μεία, ὥστε ἦμουν βέβαιη ἐνενηντα ἑνὲα τοῖς ἑκατὸ ὅτι δὲν θὰ τὴ εἰάβαζε ὀλόκληρη κι' ὅτι θὰ τὴν πετοῦσε μισοδιαθα- ρμένη στὸ καλάθι χωρὶς νὰ ὠση καμμιά προσοχὴ σ' αὐτή. Ἐ- τσι τὸ μοιραῖο θὰ γινότανε... Μὰ παραδόξως ὁ σύζυγός μου ἔ- δωσε πιστι στὴν ἐπιστολὴ κ' ἦρθε... Αὐτὸ ἦταν ὄλο...

..... (Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι ἡ πιὸ σκληρὴ πληγὴ τῶν προδομένων ἐρωτευμένων εἶνε ἡ πληγὴ τοῦ ἐγωισμοῦ τους;

Μοῦ φαινόταν ὅτι ἡ μνη- σικακία μου ἐναντίον τῆς Μαγδαληνῆς διαλυόταν ὁ- σο ἐκείνη μοῦ μιλοῦσε...

Ὄστε τὴν εἶχα κατακτή- σει γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἀφοῦ εἶ- χε ὄνειρευθῆ νὰ γίνῃ δική μου;

Ὄστε με εἶχε προτιμήσει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸν κ. ντὲ Κομπεραὶ ;

Ὄλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν σὰν ὄνειρο;

Ἄρπαξα τὰ χέρια τῆς Μαγδαληνῆς κι' ἀρχισα νὰ τῆς μιλάω ἀπὸ πολὺ κον- τὰ...)

ΕΓΩ

Μὰ... τότε... ἀλήθεια... δὲν πιστεύατε ὅτι θάρχόταν ὁ σύζυγός σας στὸ διαμέρι- σμα τῆς ὁδοῦ Μογκαντόρ;.. Κι' ἂν δὲν ἐρχόταν πραγ- ματικά;...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Τότε... (Χαμηλώνει τὰ μάτια της).

ΕΓΩ

Τότε;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(ἐξαιρετικὰ σαστισμένη)
Τότε... Ναι... Θὰ γινό- μουν δική σας...

ΕΓΩ (φλογερά)

Εἶν' ἀληθινὸ αὐτό;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Τόσο ἀληθινὸ, ὥστε... ἴσως... μονάχα ἀπὸ σὰς ἐξηρτάτο... Ἄν ἦσατε πὶθ ὀρητικός... (Σιωπὴ). Θυμόσατε μιὰ στιγμὴ πὸυ εἶχαμε σταθῆ μπροστὰ στὸν καθρέφτη ;

..... Με ρωτοῦσε ἂν τὴ θυμόμουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ...

Ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς τῆς στιγμῆς πὸυ τόσες φορές τὴν εἶχα ξανα- ζήσει ἀπὸ τότε μοῦ ἀναστάτωσε τὴν καρδιά...

Ὄ! ἡ ἀγαπημένη καὶ φεγαλέα ἐκείνη στιγμὴ...

Καὶ τὴν εἶχα ἀφήσει νὰ φύγῃ!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, νόμισα τὴ Μαγδαληνὴ ἀπολύτως δική μου, ἐντελῶς δική μου...

Καὶ μοῦ φαινόταν τῶρα πὸς ὅ,τι εἶχα γνωρίσει ἀπὸ τὴ ζωὴ ἔπειτα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν τίποτε μπροστὰ σὲ ὅ,τι θὰ ἀξίζε ἡ χαρὰ τῆς στιγμῆς αὐτῆς...

(Ἄκολουθεῖ)

—Κάποια μοῖρα ἔβαλε τὸ χέρι της καὶ μὰς ἔκανε νὰ συναν- τηθοῦμε πάλι...

Ἄπὸ τῆς Παρασκευῆς 21ης τρέχοντος ἀρχίζει ἡ διανομὴ τοῦ αἰσθηματικοῦ ἀριστουργήματος «Μπουκέτο — Οικογένεια»: ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ τοῦ Ὁκταβίου Φεγιέ. Ἡ διανομὴ τοῦ νέου μας ἔργου θ' ἀρχίσῃ εἰς τὰς ἐπαρχίας περὶ τὰ τέλη τρέ- χοντος μηνός.

Ἐτοιμάζεται «Ο ὉΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φαβέλ.